

Sygn. akt IV Ka 291/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:

SSO Sylwana Wirth (spr.)

Sędziowie:

SSO Waldemar Majka

SSO Ewa Rusin

Protokolant:

Ewa Ślemp

przy udziale Macieja Leszczyńskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2018 r.

sprawy skazanego L.L.

syna L. i H. z domu B.

urodzonego (...) w W.

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionych przez skazanego i jego obrońcę

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 7 lutego 2018 r. sygnatura akt II K 787/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. Ł. Z. z Kancelarii Adwokackiej w W. 147,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 291/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 7 lutego 2018 roku (sygn. akt II K 787/17) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu po rozpoznaniu sprawy L.L.(L.) skazanego prawomocnymi wyrokami :

1) Sądu Rejonowego Wrocław – Śródmieście we Wrocławiu z 11 października 2016 roku sygn. akt V K 681/15 na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, wprowadzoną do wykonania od 26 sierpnia 2021r. do 25 października 2022 roku;

2) łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 18 października 2016 roku, sygn. akt II K 373/16 na kary łączne:

a. 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, wykonaną od 27 września 2016 roku do 16 marca 2017 roku;

b. 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, wykonywaną od 16 marca 2017 roku do 10 lipca 2019 roku;

c. 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wprowadzoną do wykonania od 10 lipca 2019 roku do 26 sierpnia 2021 roku

I. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86§1 kk połączył L.L.kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wskazanymi w punktach 1 i 2 litera b i c części wstępnej i wymierzył mu karę łączną 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej w punkcie I dyspozycji wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył L.L.okres dotychczas odbytych kar podlegających łączeniu oraz:

1. okres od 10 października 2006 roku do 24 października 2006 roku, dzień 16 lutego 2007 roku, okres od 27 lutego 2007 roku do 9 sierpnia 2007 roku i od 15 grudnia 2007 roku do 20 grudnia 2008 roku zaliczone na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wskazanej w punkcie 2 litera b części wstępnej,

2. okres od 16 kwietnia 2012 roku do 19 czerwca 2012 roku i od 1 sierpnia 2012 roku do 8 października 2012 roku zaliczone na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wskazanej w punkcie 2 litera c części wstępnej;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. S. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 147,60 złotych brutto tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

IV. zwolnił L.L.od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego zaskarżając powyższy wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze (tj. w pkt I), zarzucając:

rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, przejawiającą się w zastosowaniu zasady kumulacji przy wymierzaniu oskarżonemu kary łącznej w sytuacji gdy pomimo niekwestionowanego faktu popełnienia wielu przestępstw na terenie całej Polski jak również poza jej granicami oraz faktu umniejszania swojej roli w zakresie popełnionych przestępstw, zdaniem skarżącego przebieg osadzenia tj. zachowanie skazanego oceniane jako przeciętne, wielokrotne nagradzanie czy też prawidłowe odnoszenie się do przełożonych i takie też relacje ze współosadzonymi nie przemawiają za zastosowaniem wyjątkowego środka jakim jest zsumowanie kar podlegających łączeniu

a podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, nadto wniósł także o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu według norm przepisanych oraz oświadczył, iż nie zostały one uiszczone ani w całości ani w części.

Apelację od powyższego wyroku skazany zaskarżając powyższy wyrok w całości - jak można wnioskować z treści wywiedzionej w sprawie apelacji - podnosząc we wniesionym środku odwoławczym, iż sąd rejonowy nie zastosował reguły intertemporalnej zawartej w przepisie art. 4 kk, skarżący zakwestionował ponadto kolejność wykonywania orzeczonych wobec skazanego kar, podnosząc również, iż wyrokując Sąd Rejonowy nie uwzględnił i nie objął wydanym wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście z dnia 21.10.2014 roku, podnosząc nadto

zarzut co do wymiaru orzeczonej kary, a wskazując na powyższe skarżący wnioskował o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja obrońcy skazanego wobec niezasadności podniesionego zarzutu jak i przedstawionej we wniesionym środku odwoławczym argumentacji nie mogła wywołać postulowanego przez skarżącego skutku w postaci złagodzenia wymierzonej skazanemu w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności.

Rozpatrując podniesiony przez skarżącego zarzut rażącej surowości kary zaznaczenia wymaga, iż ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej, a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco niewspółmierną", to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 kwietnia 2018 roku II AKa 68/18). Taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Wyrokując sąd trafnie ocenił i uwzględnił okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej orzeczonej w wydanym wyroku wobec skazanego L.L..

Podnosząc zarzut odnoszący się do wymiaru kary łącznej i stwierdzając, iż jest ona rażąco niewspółmierna autor apelacji prezentuje przy tym stanowisko, iż jedną z istotnych okoliczności które powinny być brane pod uwagę w zakresie rozstrzygnięcia o wyroku łącznym jest postawa skazanego w zakładzie karnym, gdyż – jak twierdzi skarżący – „to zachowanie w stopniu większym niż stanowisko wyrażane przez skazanego w swoich pismach pozwala na dokonanie ustaleń w zakresie postępów w zakresie resocjalizacji skazanego”. Rozpatrując przedstawione w apelacji stanowisko zauważyć w tym miejscu należy, iż jakkolwiek informacje odnośnie zachowania skazanego w czasie orzekania o karze łącznej, mogą mieć znaczenie dla wymiaru kary łącznej, to jednakowoż informacje te mają pomocniczy charakter i okolicznościom tym nie można nadawać nadmiernego i wiodącego znaczenia. Zważyć należy, iż w zależności od okoliczności konkretnej sprawy kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji albo zasady kumulacji lub asperacji. Wyrokując w sprawie niniejszej sąd rejonowy poddał analizie wszystkie okoliczności i orzekając karę łączną trafnie zastosował przy jej wymiarze zasadę kumulacji, przedstawiona w tym zakresie w pisemnych motywach wyroku argumentacja w pełni zasługuje na aprobatę nie ma więc powodu powtarzać tych samych argumentów zwłaszcza, że Sąd Odwoławczy w pełni podziela powyższe stanowisko. Zaprezentowane przez skarżącego we wniesionym środku odwoławczym wywody dotyczące zachowania L.L. w czasie odbywania kary nie są wystarczające dla zastosowania zasady asperacji względem tego skazanego przy wymiarze kary łącznej. Opinia o skazanym na którą powołuje się autor apelacji została już uwzględniona przez sąd przy wyrokowaniu przy czym zauważyć należy, iż w istocie w opinii tej wprawdzie wskazano, iż wymieniony był wielokrotnie nagradzany regulaminowo, jednakże jednocześnie w wydanej opinii zawarte zostało również wskazanie, iż zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary można określić jako przeciętne, karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym i odmawia zmiany systemu odbywania kary na programowego oddziaływania, wymieniony był karany dyscyplinarnie, deklaruje przynależność do nieformalnych struktur podkultury przestępczej i odnotowano na tym tle negatywne zachowania osadzonego. Jak ponadto wynika z treści sporządzonej w sprawie opinii skazany wobec popełnionych przestępstw i dotychczasowego trybu życia jest bezkrytyczny. Rozpatrując apelację zwrócić należy jednocześnie uwagę, iż w wydanym przez sąd I instancji wyroku łącznym połączono już uprzednio wydany wobec skazanego wyrok łączny.

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do stwierdzenia, że wymierzona skazanemu w wydanym wyroku kara łączna nosi znamiona rażącej niewspółmierności.

co do apelacji osobistej skazanego:

odnosząc się do wyrażanych przez autora apelacji zapatrywań stwierdzić należy, iż zastosowanie w sprawie tej niewątpliwie mają przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2015 roku, a więc po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która wprowadziła nowe zasady łączenia kar. Stosownie do treści art. 19 wskazanej ustawy przepisów rozdziału IX ustawy (kodeksu karnego) nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Analiza wyroków, które zapadły wobec L.L., słusznie została oparta na przepisach art. 85 kk i następne obowiązujących po dniu 1 lipca 2015 roku. Odnotowania w tym miejscu wymaga, iż zarówno wyrok w sprawie sygn. akt V K 681/15 Sądu Rejonowego Wrocław – Śródmieście we Wrocławiu z 11 października 2016r. jak również wyrok w sprawie sygn. akt II K 373/16 Sądu Rejonowego w Wałbrzychu wydane zostały i uprawomocniły się już po dniu 1 lipca 2015 roku. Kwestionując wydane rozstrzygnięcie skarżący przedstawił uwagi, iż w wydanym wyroku łącznym Sąd Rejonowy nie połączył wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 21.10.2014 roku, a który to wyrok nie został objęty również węzłem kary łącznej w poprzednio wydanym wyroku łącznym (sygn. akt II K 373/16). Rozpatrując przedstawione w apelacji tezy zauważyć należy, iż Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w punkcie VIII części dyspozytywnej wyroku łącznego z dnia 18 października 2016 roku sygn. akt II K 373/16 na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego co do wyroku opisanego w punkcie 14 części wstępnej wyroku tj. wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście we Wrocławiu z dnia 21 października 2014 roku. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż jak podnosi się wyrok łączny, jak każdy inny wyrok, uzyskuje przymiot prawomocności formalnej i materialnej. Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 18 października 2016 roku, sygn. akt II K 373/16 jest prawomocny i w tym zakresie zaistniała przesłanka powagi rzeczy osądzonej. W zaistniałej w sprawie niniejszej sytuacji brak szczegółowych, wnikliwych rozważań w pisemnym uzasadnieniu wyroku - przy orzekaniu w przedmiocie kary łącznej - odnośnie normy zawartej w przepisie art. 4 kk nie stanowi uchybienia. Zaznaczyć w tym miejscu raz jeszcze należy, iż jak zauważono już powyżej, wyrok Sądu Rejonowego Wrocław-Śródmieście we Wrocławiu z 11 października 2016r. sygn. akt V K 681/15 jak również wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu sygn. akt II K 373/16 zostały wydane i uprawomocniły się już po dniu 1 lipca 2015 roku, okoliczność ta spowodowała, iż w sytuacji procesowej skazanego zasadnym i właściwym pozostawało wydanie wyroku łącznego na podstawie przepisów Kodeksu Karnego z rozdziału IX w brzmieniu po nowelizacji jaka miała miejsce z dniem 1 lipca 2015 roku.

Zgodnie z brzmieniem art. 85§1 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Stosownie natomiast do §2 tego artykułu podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w §1.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji prawidłowo uznał, iż połączeniu podlegają kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wskazanymi w punktach 1 i 2 litera b i c części wstępnej wydanego wyroku łącznego. Za trafnością takiego rozstrzygnięcia przemawia zarówno wymiar orzeczonych kar podlegających łączeniu jak i okoliczność, iż w dniu wyrokowania przez Sąd Rejonowy kary te podlegały wykonaniu w całości lub w części. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż kara orzeczona wyrokiem z 11 października 2016 roku sygn. akt II K 681/15 została wprowadzona do wykonania od 26 sierpnia 2021 do 25 października 2022 roku, orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 18 października 2016 roku, sygn. akt V K 373/16 kara 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności jest wykonywana od 16 marca 2017 roku do 10 lipca 2019 roku, zaś kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności została wprowadzona do wykonania od 10 lipca 2019 roku do 26 sierpnia 2021 roku. Wymierzona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 18 października 2016 roku, sygn. akt II K 373/16 kara 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności została wykonana wykonaną od 27 września 2016 roku do 16 marca 2017 roku, a zatem nie mogła ona zostać połączona z karami łącznymi. Podnoszona w apelacji kwestia kolejności wykonywania orzeczonych wobec skazanego kar dotyczy postępowania wykonawczego i dotyczy decyzji przewidzianych w prawie karnym wykonawczym. Zastrzeżeń w sprawie niniejszej nie budzi nadto wymiar orzeczonej w wyroku łącznym kary łącznej i

aktualne w tym zakresie pozostają rozważania przedstawione odnośnie - podniesionego w apelacji obrońcy skazanego - zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz.U. Nr 16 poz. 24 ze zm.) oraz §17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016r. (Dz. U z 2016r. poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. Z. z Kancelarii Adwokackiej w W. 147,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.